yggernes Hus.

Roman

af

Karl Ed. Klopfer.

Paa Dansk ved

Reiffenstein-Hansen.

(Fortsat.)

ikke mere om det. Jeg kan, selv vilde, ikke hjælpe Dem. Jeg vil- mig til medskyldig, om jeg blot et Minut med at gjøre de fornød- dt til, at man kan sikre sig Ma- Person. Farvel. De indestaar Manden ikke finder Lejlighed til ige. I Løbet af en tre — fire vil man være her for at arrestere Nej, bestorm mig ikke, jeg kan jo ndle anderledes. Farvel! Aa, alde have tænkt det om denne A- nd! Men — den Skinfyge! Det gamle Historie om Kjærlighedens ste Magt. Det er himmelraa- "

ischkatropoff forlod hæftig gesti- nde Værelset, fulgt af Kubiecki, nu bestandig gjorde krampagtige paa at tale til Gunst for sin og afkræfte de paa ham hvilende er.

* * *

Døren var lukket efter dem, kom frem af Vinduesfordybningen. ar bleg som Marmor, hendes Gang ikker, og hun maatte støtte sig til ol. Da Navnet Leguerion blev , havde hun følt som et Dolkestik; nde have styrtet frem og højt istemt ens Ord; „Nej, det er ikke muligt, an ikke være skyldig!" Da var plud- er andet Ord trængt til hendes Ore: nigge!" Hvad havde i det Øjeblik sig i hendes Hjerte, sydet som en deskugle, der truede med at sprænge des Bryst?

dnu kunde hun ikke finde sig til Ret- d de forvirrede Tanker, som det Ord fremkaldt. Var det muligt? El- Maurice hende? Og et djævelskild- af denne Kjærlighed skulde det have , som henrev ham til den skrækkelig- af alle menneskelige Forbrydelser? Nerve i hende krympede sig imod

en hvis alligevel? Hvad havde Ki- en sagt? En moden Mands Lidenskab farligere end enhver andens, den var and til at bringe den ædleste Karak- d af sin Bane. —

a, Gud, saa er hele Menneskeheden den Følelse værd, du har plantet i Hjerte, som den herligste Gave af din hed!

Jeg maa have Vished!" skreg det hendes Indre. Hun troede at maat- a til Grunde, hvis hun skulde blive en Time længere i denne skrækkelige hed.

og der var jo ingen Tid at spilde, hun skulde opnaa noget; allerede hang amoklessværdet over hans Hoved. nad da! Øje til Øje med ham — og maatte med et Slag afgjøres, om hun nde skulde vige tilbage for Kainsmær- hans Pande, eller — ja, hvad eller, hun maatte tro paa hans Uskyldig- og hendes Fader dog ikke havde set ert, da han troede at have læst en løs Kjærlighed i denne Mands mør- Øjne?

Men hun kom ikke til at udrede denne ke.

Hun tog sig sammen med en Kraftan- ngelse, strøg Lokkerne fra Panden og ud af Værelset ned til ham.

Naar hun blot traf ham, naar han nu havde Tid endnu til at give hende ar!

---

10. Kapitel.

Majoren var netop i Færd med, hjul- af Crayaud, at ordne sine Sager for enhver Tid at være rejsefærdig.

Da Hanka traadte ind, gjorde han en dselig Bevægelse for at ile hende i de og støtte hende, thi han kunde ikke andet, end at hun i næste Øjeblik atte synke om. Men hun strakte Hæn- ne afværgende frem for sig, saa at han e vovede at nærme sig hende. Hun dertrykte ogsaa sin Bevægelse og tog ads paa en Stol.

Majoren gav Tegn til Korporalen, at skulde fjerne sig, thi hendes forstyr- e Mine lod ham ane, at hun havde get paa Hjerte.

„For Guds Skyld, Frøken," sagde n bekymret, da de var alene, „hvad er i Vejen med Dem? Er der ikke sket ykke nok — kommer De med et nyt edselsbudskab?"

„Det er en Jobspost, som frem for angaar Dem, Hr. Major."

Leguerion saa paa hende med et spørgende Blik, mere forbauset end forskrækket.

„Vi har ikke Tid til vidtløftige Forklaringer," vedblev Hanka efter en kort Pause, „derfor skal De straks erfare, hvad der fører mig til Dem. Hr. Chevalier, De maa være fattet paa om nogle faa Timer — at blive fængslet!"

Hun iagttog ham nøje.

Han blev nu forskrækket, men det forekom Hanka, som denne Skræk ikke udsprang fra en brødebetynget Samvittighed.

„Hvad vil det sige? Er jeg mistænkt for at være Fyrst Snjegons Morder?"

„Det synes saaledes. Deres Strid i Gaar med Feodor Gregorowitsch — umiddelbart før hans voldsomme Død — og...naa, jeg vil ikke tøve med at sige Dem alt! Man paastaar, at De allerede længe havde hadet Fyrsten som — Rival, fordi nemlig ... Hr. Major, jeg gjentager kun, hvad — andre sagde! Kort og godt, man formoder en skinsyg Følelse, en haabløs Kjærlighed ..."

Hun stansede. Leguerion saa fast paa hende; en flygtig Rødme viste sig paa hans mandigbrune Teint. Det var mærkeligt, som denne livlige Farve og den flammende Straale i de lige Øjne foryngede hans Ansigt og forskjønne de ellers saa alvorlige, ædle Træk med en varm Glorie.

„Nu forstaar jeg!" sagde han bevæget. „Og De, Hanka, De holder mig ligeledes for — skyldig?"

„Nej," svarede hun fast efter et Sekunds Forløb og rakte ham Haanden, idet hun gav efter for en pludselig Indskydelse. „Nu behøver jeg ikke mere Bevis for Deres Uskyldighed. Aa, jeg vidste jo, at et eneste Ord, et eneste Blik vilde være nok."

Leguerion holdt hendes Haand med stor Ærbødighed.

„Og De kunde overhovedet blot et Minut — nære den frygtelige Mistanke?"

„Tilgiv mig!" hviskede hun forvirret, og trak Haanden til sig. „Men — hvis den — Forudsætning — havde været sand —"

„Hanka, den Forudsætning — er sand! Bliv ikke vred paa mig, naar jeg aabent siger Dem det! Først nu, da andre allerede har gættet det, ved jeg, hvorfor jeg nærede saa stor Antipathi mod Fyrsten. Ja, lad mig sige det lige saa varmt og frisk, som det i dette Øjeblik udspringer i mit Hjerte! Jeg elsker Dem — jeg elsker Dem med en saa ædel og ren Følelse, at jeg ikke behøver at skamme mig derover. Men jeg havde alligevel ikke sagt Dem det, hvis ikke de nuværende Omstændigheder paa en Maade gjorde mig det til Pligt. Hanka, — om faa Timer, siger De, forestaar mig en vanærende Fængsling, vi ved ikke, om jeg falder som Offer for den skrækkelige Anklage, man rejser mod mig — jeg er jo allerede som Ruslands Fjende dobbelt mistænkelig; vi ved ikke, om vi nogen Sinde ser hinanden mere — og De har selv udtalt, at min Kjærlighed var haabløs; det er jo selvfølgeligt, thi hvor kunde jeg anmasse mig — nej, afbryd mig ikke! Jeg vilde blot undskylde min Tilstaaelse. Men jeg angrer det ikke, jeg gjentager det endogsaa, thi Bevidstheden om at have aabnet mit Hjerte for Dem, vil være mig en Trøst i Ulykkens Nat, hvis min grusomme Skjæbne skulde gaa i Opfyldelse."

„Aa, tal dog ikke saaledes!" stammede Hanka. „De ved ikke, hvor ondt det gjør mig!"

„Hvorledes?" sagde han meget nedslaaet. „Kan det faare Dem, hvad jeg har sagt? Jeg forlanger jo ingen anden Trøst af Dem end at maatte lægge Tilstaaelsen af min Kjærlighed for Deres Fødder; jeg kræver ikke en Gang derfor Deres Medlidenhed."

„Nej, nej, De forstaar mig ikke. Aa, Gud, jeg forstaar mig maaske ikke rigtig selv! Giv mig Tid — jeg bukker under for alt det, der i Dag er stormet ind paa mig! De taler om en — Kjærlighed til mig ... Hvorledes kan jeg tro paa det? Har De ikke i den vigtige Stund ladet Dem knuse i Deres Følelser? De talte en Gang om, at jeg mindede Dem om et Barn, som De mistede. — Tager De nu ikke fejl af en — ren faderlig Følelse?"

Leguerion smilte.

„Jeg er vis i min Sag, Hanka. Da jeg i Deres Træk saa en Afglans af en mig i fin Tid uendelig dyrebar Kvinde, Moderen til hint Barn, da spirede allerede den gamle Kjærlighed op i mig igjen eller rettere: en ny Kjærlighed, som hentede Frøet fra hin afdøde Föraarsblomst."

„Det var Deres Hustru?"

„Nej, Skjæbnen nægtede mig at turde kalde hende min Hustru."

„Saa var det Barn altsaa heller ikke Deres?"

„Nej, men jeg havde kunnet elske det som mit eget, det var dog hendes Barn. Jeg fik ikke en Gang den Trøst at kunne tage den sarte Skabning til mig som et dyrebart Minde om den afdøde."

„Døde Barnet?"

„Uden Tvivl."

„Ved De ikke nærmere om det?"

„Egentlig ikke. De forbauses? Vel, Hanka, jeg vil meddele Dem mine Yngtingeaars Begivenhed; maaske drager Fe deraf den Erkjendelse, at den Tid, som er gaaet hen derover, var vel egnet til grundigt at modne mit Hjerte, saa at jeg umulig kan skuffe mig over det ny Kim, der nu spirer op deri?"

Hanka stirrede paa Majorens mandigkraftige Træk, medens han gik op og ned ad Gulvet og af og til holdt Haanden for Panden og sænkede Hovedet ned mod Brystet.

„Jeg var knap atten Aar, da jeg i Efteraaret 1789 forlod Militærskolen og indtraadte som Løjtnant i Dronningens Regiment. Jeg skulde komme tidsnok til at se Kongedømmet styrte sammen. Det var efter Opstanden af 5. og 6. Oktober, og Hoffet rejste fra Versailles til Paris for at stille sig under Folkets Opsigt, som Parlamentet forlangte det. Paa den Tid havde jeg en Gang Lejlighed til at yde en af Hoffets Damer en lille Tjeneste. Jeg trængte mig ind i en Pøbelhob, der havde stanset en fornem Bærestol, for at haane Damen, som befandt sig deri. Jeg var dumdristig nok til at lægge mig derimellem. Jeg havde handlet paa samme Maade, selv om Damen ikke havde været smuk, fornem og ung, thi den Gang var jeg det letblodige Brushoved, der saa ned paa Folket med aristokratisk Foragt, naturligvis var jeg ikke i Stand til at forstaa dets berettigede Fordringer. Saa meget mere oprørte Pøblens Raahed mig, at man anfaldt en værgeløs Kvinde, blot fordi hun sad i en silkepolstret Stol og bar Brillanter. Var det nu mit kjække Ungdomsmod eller den kongelige Uniform, som den Gang endnu stod i nogen Respekt, det ved jeg ikke, men Mængden blev imponeret, kort sagt, det lykkedes mig at beire Damen fra den truende Hob. Aldrig vil jeg glemme det Blik og de Ord, hvormed hun takkede mig!

Ak, jeg følte straks, at mit unge Hjerte var truffet af Pilen fra den lille Kjærlighedsgud. I min Forvirring glemte jeg at spørge hende, som havde gjort et saa stærkt Indtryk paa mig, om Navn, Stand og lignende. Bærestolen forsvandt for mit Blik, og jeg vidste ikke mere, end at jeg var forelsket. Fra den Dag undgik jeg at deltage i Kammerraternes letfærdige Fornøjelser og levede kun for mit Afgudsbillede. Tusind Gange forbandede jeg min Dumhed ved ikke at have spurgt om Damens Navn. I mine ledige Timer drev jeg om i alle de bedre Gader for om muligt at møde hende igjen. Efter to Maaneders Forløb opnaaede jeg endelig denne Lykke? Ja, bedøm det selv!

Jeg saa hende ved Indgangen til Notredame-Kirken, hvorhen jeg var bleven lokket ved nogle slotte Bryllupskareter. Jeg saa hende i en kostbar Bruderobe — ved Siden af en fornem Mand i Hofdragt, hendes Ægtemand, til hvem hun nylig var bliven viet."

„Stakkels Chevalier!" sagde Hanka.

„Tillad mig at beskrive Dem, med hvilke Følelser jeg vaklede hjem. Jeg tænkte alvorligt paa at tage Livet af mig. Men midt i min Fortvivlelse fattede jeg et Haab, som man paa Grund af min Eraltation og — mine atten Aar maa holde mig tilgode. Jeg havde opfanget et Blik, som lod mig formode, at Bruden ikke havde indgaaet et Kjærlighedsgiftermaal. Jeg satte Himmel og Jord i Bevægelse for at blive indført ved Hoffet, da jeg nu vidste, at jeg kunde finde hende der. Det lykkedes mig virkelig at trænge mig frem til hendes Nærhed, og jeg erfarede følgende: hun hed Estrella og var en født Grevinde Werdenstein, en Østerrigerinde, der var kommen med Dronning Maria Antoinette som Hofdame fra Wien til Paris. Nu var hun — Marquise Vermilhac, gift med Hr. Francois Vermilhac, en af de rigeste Godsejere og Kammerherre ved Kong Ludvigs Hof. Jeg var letsindig og overmodig og vilde intet Øjeblik have betænkt mig paa at bygge de frivoleste Planer paa den Velvilje, Estralla skjænkede mig. Hun var jo ikke lykkelig i sit Ægteskab. Men hun forstod at give min Lidenskab en ædlere Karakter. Da hun en Dag besvor mig at forlade Hofset og undfly hendes Nærhed — for hendes Ro's Skyld — jeg velsigner min Beslutning fra den Gang som mit Livs skjønneste Handling — da beviste jeg hende min Kjærligheds Renhed og — gik. Med det ærbødige Kys, jeg turde aande paa hendes Fingerspidser var al Fortrolighed mellem os hævet, og det var ved et alt andet end udpræget moralsk og dydigt Hof, som i de sidste Dage af sin Eksistens ikke havde givet Afkald paa nogen af de berygtede Grundsætninger, der netop var Skyld i dets Fald.

Jeg forlod Hoffet og traadte ud af Officersstanden. Mindre maaske af en dybere Overbevisning, til hvilken jeg endnu var for ung, end af en Trang til at styrte mig ud i alvorlige Forretninger, der kunde bedøve min Hjertelidelse, vendte jeg mig til Politiken. Jeg kunde ikke komme til at indtage nogen fremragende Plads i den Klub, hvortil jeg fuldtede mig, men man skattede min Iver, min aristokratiske Begavelse og betragtede mig som en Tilhænger af det maadeholdende Revolutionsparti, for hvis ædle Bestræbelser jeg efter Haanden blev mere og mere begejstret.

Hr. Roland de la Platiere, Hovedet for Girondisterne, tog mig under sin Beskyttelse, og hans smukke, aandrige Hustru protegerte mig i sin berømte Salon som Benjamin blandt Meningsfællerne. Man antog maaske den Melankoli, der fulgte Tilintetgjørelsen af mit ungdommelige Kjærlighedshaab, for tidlig moden Alvor, og tillagde mig en Indsigtsfuldhed og Dømmekraft, som jeg slet ikke fortjente. Men lad mig komme til Ende med dette! De ved, hvilket ræsefuldt Forløb, Revolutionen tog. Jeg maatte se Hr. Roland, hans Hustru og de anseleste Førere for Girondisterne bestige Guillotinen. Jeg saa Kongemordet, jeg saa de ædleste Folkevenners Hoveder falde for Guillotinen og ventede selv en lignende Skjæbne, fordi den Forbrydelse — at være adelig hvilede paa mig. Om Marquis Francois de Vermilhacs Familje havde jeg kun hørt saa meget at de allerede straks ved Begyndelsen af Rædselsregimentet havde trukket sig tilbage til deres Godser. Nu troede jeg, at de som saa mange andre havde forladt Landet. Men Navnet Vermilhac fummede mig stadig om Ørene. Det var en fattig, forgjældet Fætter til Majoratsherren, der nu stolt kaldte sig ved den ligefremme Titel Borger Jerome Vermilhac, og som saadan var en af de mest blodtørstige Skraalhalse blandt Jakobinerne. Den Fyr havde forstaaet at fømme oven paa, hvor ofte end det ene Parti afløste det andet, og han fiskede ivrigt i det rørte Vand. Han maatte nære et dybt indgroet Had til sin velstillede Fætter, thi han satte Kronen paa sine Heltegjerninger ved at styrte denne i Fordærvelse. Under Rædselsregimentet var det jo en let Sag at kjøle sin Hævntørst paa en misliebig Slægtning.

En Dag — det var i Begyndelsen af Juli 1794, den Maaned, da Blodmændenes himmelraabende Slagterier skulde naa Højdepunktet — hørte jeg med Forfærdelse, at Jerome Vermilhac havde udvirket en Dødsdom mod sin Fætter; Marquis'en var altsaa ikke sluppet bort, han havde tværtmod, som jeg først nu erfarede, allerede siddet flere Maaneder i Karmeliterklostrets Fængsel og imødeset en ikke længere usikker Skjæbne. Jeg skjælvede nu ogsaa for hans Hustru. Jeg opbød alt for at udforske hendes Opholdssted, men forgjæves.

Endelig trøstede jeg mig ved det svage Haab, at hun havde fundet Lejlighed til Flugt. Da — tænk Dem min Bevægelse — det var sent om Aftenen før den Dag, da Francois Vermilhac skulde bestige Guillotinen — da træder en tilsløret, tarvelig klædt Kvinde ind i min beskedne Lejlighed, som jeg havde lejet i en afsides Del af Byen. Ved den første Lyd af hendes Stemme sprang jeg op — jeg kjendte Estralla. Hun slog Sløret tilbage fra sit taarevædede Ansigt — og nu saa jeg først, at hun bar et Barn paa Armen. Uden at give mig Tid til at stille Spørgsmaal, meddelte hun mig i flyvende Hast, at hun ikke længere var sikker paa sit Liv og havde taget sin Tilflugt til mig i et vigtigt Anliggende. Den samme Dag havde hun modtaget en Stævning til Tribunalet, som allerede havde dømt hendes Mand. Hun vidste, da hun saa Dekretet undertegnet af den forhadte Fætter, at der ventede hende den samme Skjæbne som saa mange andre Kvinder, der havde maattet følge deres Mænd i Døden. Der var heller ingen Tvivl om, at Jerome Vermilhac endogsaa vilde hendes Barn til Livs, thi Skurken indsaa vel, at han, naar Hovedlinjen blev fuldstændig udryddet, en Gang kunde gjøre Regning paa at erholde de konfiskerede Godser. Senere viste det sig, at denne Formodning ogsaa var rigtig, thi da Kejseren for fire Aar siden atter indførte Arveadelen, var dette elastiske Subjekt straks paa Færde og gjorde ivrige Anstrængelser for at tage Familiegodserne i Besiddelse som Marquis Vermilhac. Det vilde maaske ogsaa være lykkedes ham, hvis ikke en hævnende Skjæbne havde sat en Stopper derfor. Jerome blev dræbt i en Duel. Men jeg er kommen bort fra Traaden i min Fortælling. Estralla havde ingen Slægtninge, ingen Venner længere i Paris. Kun opretholdt af den ene Tanke, at frelse sit Barn, havde hun opsporet min Bolig.

(Fortsættes.)

Du vil blive plyndret i Chicago

under Verdensudstillingen, dersom du ikke ved Besked.

Enhver Abonnent paa „Saturday Blade" eller Chicago Ledger" faar et frit Certifikat, som berettiger Indehaveren til at henvende sig paa vort Kontor naarsomhelst, og vi sørger for, at du faar Værelse til den Pris, du ønsker. Vi undersøger personligt Kosthuse, Lejligheder, Hoteller osv., og kan spare dig Penge. Abonnenter har ogsaa frit Brug af vort Postkontor, Læse- og Skriveværelse, Røgerum og Telegrafkontor. „Saturday Blade" er et illustreret ugentligt Aftenblad. „Chicago Ledger" er et kjendt illustreret litterært Familieblad. Disse Blades Cirkulation er 500,000 Eksemplarer ugentlig. Prisen paa hver er **82 om Aaret, 81 for 6 Maaneder, 50 Cts. for 3 Maaneder.** Send efterdem. Prøvenummer frit, ligesaa Bejviser over Chicago og Verdensudstillingen.

The Saturday Blade, The Chicago Ledger, største Ugeblade i Verden. 500,000 Eksemplarer ugentligt.

W. D. Boyce, 115-117 5th Ave., Chicago.

Den udmærkede Bog

Jord, Hav og Himmel

eller Verdensaltets Undere,

som giver en fængslende Beskrivelse af alt, der er vidunderligt paa Jordkloden, i Verdensrummene og paa den stjerneklare Himmel. Fint illustreret med omtrent 300 smukke Billeder. Tre Bøger i et Bind. Bogladepris: elegant indbunden $2.75. „Stjernen" 1 Aar og denne Bog for $3.25. Bogen sendes frit til enhver som indsender 5 nye Abonnenter paa „Stjernen".

En Pilegrims Vandring

fra denne Verden til den tilkommende, fremstillet under Billede af en Drøm af John Bunyan, [illegible] berømte Allegori har vist mange til Saarer. Det er den ældste af all [illegible] nærmest efter Bibelen, og den Bog, som vi bringer, er uden Undtagelse den mest prægtige og [illegible] der er blevet udgivet i Amerika eller Europa. Paa Norsk, Dansk, Svensk eller Engelsk. Rigt illustreret med omtrent 100 [illegible] Tegninger, [illegible] Prøve til Abonnenter eller bortgives til Abonnementsamlere paa samme Betingelser som „Jord, Hav og Himmel".

DR.

173 West Randolph Street, Ill.

Specialitet: Overbage fra Kl. 9—12 og 2—5 [illegible] Hudsygdomme. Med store [illegible] Kronische og private [illegible] som fremstaaende Lægen har opnaaet som maadelig, naar man blot [illegible] til ham.

Unge Mand! Tab aldrig [illegible] det om at gjenvinde [illegible] tabte **Helbred** og **Manddomskraft.** [illegible] Lægen, som der talet til Dig, har aldrig paatrukket et saa vanskeligt Sagsforhold tilfælde, paadraget ved Ungdomssinder, at han ikke **fuldstændig** har kunnet helbrede samme. Unge Mennesker, som ved uanstandige Vaner eller Udsvævelser har paadraget sig et sygeligt Udsjende, blive [illegible] eller en gjennemgaaet Mor, som ude Menneiker.

Kronske Sygdomme af alle Slags, saasom **Katarrh, Halsonder, Rheumatisme, Gigt, Bryst- og Lungesygdomme, Dyspepsia** (daarlig Fordøielse), **Leversygdomme, Diarrhoe, Forstoppelse, Hovedpine, Daarlig Hukommelse,** [illegible] **Blod, Udslæt** samt alle andre Slags Hudsygdomme behandles med **fuldstændigt** Held og under Garanti.

Private Sygdomme, (det vil sige Sygdomme, som man ønsker at hemmeligholde for sine Omgivelser) som vile sig i Form af et **hemmeligt Udsvævende,** hvilket man har paadraget sig ved Uvidenhed, helbredes **hurtigt** og **sikkert. Svaghed, Tab af Manddom og Livslyst, Hengivenhed, Ufrivillige Udtømmelser** medens man sover, Smerteulig Urinladning og hyppige Ønder, helbredes **uafvendelig.** For alle Slags

Kjønssyldelser, som forøvrige den menneskelige Tilværelse, haves ikke Lægemidler. Men kun faare med Tillid og Fortrøstning og undvig udnelige Fuldere.

Nervesygdomme, saa almindelige i vor rastløse Tid, helbredes ved Hjælp af **aldeles nye og ufeilbarlige** Midler.

Kvindesygdomme, saasom **Almindelig Svaghedsfølelse, Nervøsitet, Underlivstilfælde,** Uregelmæssig **Menstruation, Blegsot,** Svangerskab, samt alle andre for Kvinden eiendommelige Sygdomme, behandles med **Dygtighed** og **Helbredelse** garanteres selv i de allerværste Tilfælde.

„Veien til Helbred og et lykkeligt Liv"

er Titelen paa den berømte Bog, som Doktoren nylig har udgivet, og som i forseglet Omslag sendes frit hvorsomhelst til enhver, som indsender 6 Cents i Frimærker. Bogen indeholder en Mængde værdifulde Raad og Oplysninger for baade Kvinder og Mænd og bør læses af alle og enhver.

Samtlige Breve læses og behandles af Doktoren selv og Indholdet hemmeligholdes under ædelste Forpligtelse strengt og ubrødeligt, hvorfor enhver med fuld Tillid og Betrøstning kan henvende sig til ham uden Frygt for, at nogensomhelst, hvem det være maa, skal erfare noget om hans Hemmelighed. Alle Breve adresseres til

Dr. Rob. Westfelt, 173 E. Randolph St., Room 2, Chicago, Ill.

DR. NELSON,

CORNER WASHINGTON AND THIRD AVE'S SOUTH,

MINNEAPOLIS, - - - - MINN.

Efter 25 Aars Hospitals- og privat Praksis er jeg nu i Stand til at garantere fuldstændig Helbredelse af kronske og gittige Sygdomme i Øjne, Øren, Næsen, Halsen, Nyrerne, Blæren og tilgrænsende Organer.

Katarrh. Det er et bevist og anerkjendt Faktum, at Tuberkler i Lungerne er blevne fjernede ved naturlige Midler [illegible] end at Katarrh og begyndende Tæring kan helbredes ved Hjælp af vidunderlige Sykdomsmidler. Det [illegible] er bevist om det gode Resultat, der erhvervedes ved hans Begyndingsmaade, at han tilbyder at gjøre Forsøg.

Nervøs [illegible] og organisk Svaghed, Hemmet Ønsker og unaturlige Udtømmelser, forårsagede ved Indiskretion og [illegible] Sexuelt Svaghed, daarlig Hukommelse, Hjertebanken, Pletter for Øinene, Ringning for Øremes, Katarrh, begyndende Tæring og enhver Svaghed, der forbitrer Livet for Unge og Gamle, helbredes **hurtigt** og **for stedse.**

Blod- og Hudsygdomme af [illegible] haardnakkede Karakter, Syfilis, [illegible] Følger er saa skrækkelige, derfordrives fuldstændig fra Systemet, uden Brugen af Kviksølv.

Kirtelsyge, Rosen, Finner, Byder, Udslæt, Smærter i Hovedet og Benene, Sygdomme i Halsen, Munden og Tungen, Kirtelhævelser og **Svaghed i Halsen, Rheumatisme,** osv., helbredes endog i Tilfælde, der har været anset som haabløse.

Strictur og **Sten i Blæren** helbredes uden Smerte eller Brug af Kniv.

Nul og paadragne eller **gamle smittesomme Sygdomme i Urinorganerne** helbredes paa **3 til 8 Dage.**

Frit! En af Dr. Nelsons udmærkede Bøger „Fakta for de Lidende" (for Mænd) eller „Fornuftige Raad" (for enhver), samt Symptom-Lister, hvor ved Patienten selv kan beskrive og forstaa sin Sygdom, og hvorigjennem et personligt Besøg i mange Tilfælde undgaas, sendes frit til enhver, som indsender sit Navn og tydelig Adresse, tillige med 4 Cents i Frimærker.

Modtagelsestimer: Kl. 10—12 Form., 2—3 Eftm. og 7—8 Aften, Søndag Kl. 2—3 Eftm.

Enebærsdrikke

5 Galloner eller 125 Glas for 25 Cents

Af **Lundin & Co.'s** kondenserede **Enebærsirup,** tilvirket af importerede Enebær, kan man tilberede den mest velsmagende og sundeste Drik i Verden. Den **renser Blodet, styrker Systemet,** giver **god Appetit** og **rolig Søvn,** samt har vist sig som et udmærket Lægemiddel med **Rheumatismus, Vattersot** og flere andre Sygdomme i Maven, Leveren og Nyrerne. Den virker **forfriskende** og **opliveende** og er dog fri for alle Alkohol-Substanser. En Flaske **Sirup** koster 25 Cents. Deraf kan man brygge **5 Galloner** eller **125 Glas Drikke.** Et Dusin Kvartflasker **Drikke,** tilberedt af os, koster $1.50.

☞ **Agenter ønskes overalt.** God Kommission tilstaaes. Skriv til os efter Betingelser for Agenter.

☞ Send os 25 Cents i Sølv eller 1 Dollar i Papir og vi sender strax 1 eller 4 Flasker Sirup.

Lundin & Co., 7 and 9 South Jefferson Street, Chicago, Ill.